

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The woman has long, wavy red hair and is wearing a light-colored, sleeveless dress with a subtle floral pattern. The man has short dark hair and is wearing a light blue short-sleeved button-down shirt and light-colored trousers. They are standing on a paved path in a lush garden. In the background, there is a large, white, multi-story building with a terracotta tiled roof, characteristic of Tuscan architecture. The garden features manicured hedges, various plants, and a stone wall in the foreground.

Lynne Grahamová
Pomsta
po toskánsku

LYNNE GRAHAMOVÁ

POMSTA
PO TOSKÁNSKU

PŘEKLAD

PAVLA JIROUŠKOVÁ

Milá čtenářko,

v jedné české písničce se zpívá „udělej cokoliv, co by zač stálo“... Nějak mně to v poslední době pořád zní v uších...

*A tak jsem uvažoval o tom, jak zásadní je pro každý dobrý příběh – a doufám, že příběhy, které Vám měsíc co měsíc přináším, za dobré považujete – to, že se hrdinové (často **konečně**) rozhodnou a něco udělají. Že přestanou být, s prominutím, ňoumové, kteří sebou nechají vláčet děním kolem sebe, místo aby ho sami ovlivňovali. Nevím, jak to máte Vy, ale já se vždycky těším na ten okamžik, kdy se rozhoupou. A konečně něco řeknou, pro něco se rozhodnou, zkrátka udělají něco, co by zač stálo.*

Tak Vám – sobě – nám přeji, ať to udělají co nejdříve.

A ať toho jsme v životě schopni i my sami!

S láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

POMSTA PO TOSKÁNSKU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Roccanti's Marriage Revenge

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2012

Překlad:
Pavla Jiroušková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2012 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Pomsta po toskánsku: 2014 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1866-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1867-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1868-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Vitale Roccanti, bankéř pocházející z velmi staré aristokratické rodiny, právě otevřel složku od soukromého detektiva a zahleděl se na fotografii čtyř lidí sedících u jídelního stolu. Řecký miliardář Sergios Demonides hostil Montyho Blakea, britského majitele řetězce hotelů Royale, jeho velmi dekorativní manželku Ingrid a jejich dceru Zaru.

Zara, médií vyhledávaná celebritka, pro své stříbřité vlasy a éterický vzhled přezdíváná Tinkerbelle podle víly z *Petra Pana*, měla na ruce prsten, který vypadal jako zásnubní. Zvěsti o obchodu stvrzeném spojením obou rodin byly zjevně pravdivé. Oficiální oznámení zatím neproběhlo zřejmě kvůli Demonidesovu odporu k publicitě, ale zdálo se, že svatba je na spadnutí.

Vitale, proslulý inteligencí a sledováním jediného cíle – zisku –, se zamračil. Pohledné štíhlé rysy ztvrdly a přísná ústa se stáhla. V jeho tmavých očích se rozhořel zlatavý oheň vzteku a hořkosti – z pohledu na Montyho Blakea radujícího se z úspěchu se mu dělalo špatně. Na kratičký moment si vybavil svou milující sestru, která se utopila, když mu bylo třináct, a žaludek se mu sevřel při vzpomínce na tu krutou ztrátu, jež ho v bezcitném světě zanechala úplně samotného. Sestra byla jediný člověk, který ho kdy

doopravdy miloval. A okamžik, k němuž se propracovával větší část z posledních dvaceti let, konečně nastal, protože se zdálo, že Monty Blake je na dosah svého největšího triumfu.

Kdyby Vitale čekal ještě chvíli, jeho oběť by se mohla stát nedotknutelnou – na tchána tak mocného muže jako Sergios Demonides by byl krátký. Ovšem jak se vůbec Blakeovi podařilo chytit do sítě tak velkou rybu? Jaké tam bylo spojení kromě málo známého faktu, že Demonidesův dědeček kdysi řetězec hotelů Royale vlastnil?

Byly jediným zdrojem Blakeova nečekaného úspěchu často zmiňované půvaby Tinkerbelle, o níž se tvrdilo, že její mozek neváží téměř nic, stejně jako ona sama? Byla vážně tím jediným lákadlem? Vitale nikdy nedovolil, aby žena ovlivnila jeho racionální uvažování, a předpokládal, že Demonides na tom bude stejně. Jestli se mu tedy podaří zařídit zrušení toho zasnoubení, pak nejspíš pošle ke dnu i celou obchodní transakci spolu s Montym Blakem, který tak zoufale potřeboval kupce.

Vitale nikdy nepředpokládal, že bude muset zabřednout do osobní roviny, aby se mu dostalo pomsty, po které z celého srdce toužil. Zůstával ale přesvědčený, že krutost Montyho Blakea zaslouží odpovídající odezvu. Nemá snad trest odpovídat zločinu? *Teď není čas na útlocitnost*, přemítal nelítostně. Ne, má jedinou možnost: muže, který opustil jeho sestru s nenarozeným dítětem a ponechal je krutému osudu, může ztrestat jenom špinavou hrou.

Vitale, jenž u žen odjakživa slavil enormní úspěch, teď studoval svou oběť, Tinkerbelle. Jeho souměrná ústa zkřivil úšklebek. Podle jeho názoru se řadila do kategorie přípustných ztrát. Copak právě utrpení neformuje charakter nejlíp? Se svýma velkýma

modrýma očima a obličejem do srdíčka byla Blakeova dcera nepochybně půvabná, ale zároveň působila jako povrchní slípka, žádná precitlivělá naivka. Nepochybně ji bude mrzet, když přijde o boháče Demonidesova formátu, ale Vitale předpokládal, že stejně jako její elegantní matka má hroší kůži a srdce z kamene, takže se z toho zklamání rychle vzpamatuje. A jestli díky tomu bude o něco moudřejší, jenom jí to prospěje...

„Nechápu, jak jsi mohla souhlasit s tím, že si Sergiose Demonidese vezmeš,“ přiznala Bee, když si mladší ženu prohlížela ustaranýma zelenýma očima.

I když byla Bee jen o malinko vyšší než její drobnější nevlastní sestra a obě měly stejného otce, byla Bee naprosto odlišně stavěná. Zaru s její křehkou, útlou postavou by mohl odfouknout silnější větřík, zatímco Bee zdělila po španělské matce vodopád tmavohnědých vlasů, olivovou pleť a plné křivky. Bee byla dcerou Montyho Blakea z prvního manželství, které skončilo rozvodem, ale se Zarou si byly hodně blízké. Monty měl z jedné mimomanželské aférky ještě třetí dceru, Tawny, ale svou nejmladší sestru žádná z dívek moc neznala, protože její matka nemohla Montymu odpustit, jak se k ní zachoval.

„Proč bych neměla?“ pokrčila Zara rameny ve snaze působit klidně a vyrovnaně. Měla Bee ráda a nechtěla, aby si o ni dělala starosti, takže s hranou bezstarostností odpáčila: „Už mě unavuje být sama a mám ráda děti –“

„Jak tě to může unavovat? Je ti teprve dvaadvacet a Demonidese nemiluješ!“ protestovala Bee a nevěřícně zkoumala sestřinu dokonalou tvář.

„No... já –“

„Nemůžeš ho přece milovat, vždyť ho sotva *znáš*,

proboha!“ vykřikla Bee rychle, když si všimla Zařina zaváhání. I když potkala Sergiose Demonidese jenom jednou, její dobré pozorovací schopnosti v kombinaci s trochou internetového pátrání ji varovaly, že řecký magnát je na křehké srdce její sestry příliš tvrdá volba. Co se žen týkalo, měl Demonides velmi špatnou pověst, nemluvě o tom, že byl vyhlášený chladnou a vypočítavou povahou.

Zara zvedla bradu. „Záleží na tom, co od manželství očekáváš, a Sergios chce jen to, aby měl kdo vychovávat děti, které mu zůstaly na starosti –“

Bee se zamračila. „Ty tři děti jeho bratrance?“

Zara přikývla. Sergiosův bratranec s manželkou před několika měsíci zahynuli při autonehodě a jejich děti byly svěřeny do péče právě Sergiosovi. Její budoucí manžel byl mocný a cynický, strach nahánějící loďařský magnát, který hodně cestoval a většinu času trávil prací. Pokud by Zara byla upřímná, a že ve svém životě měla opravdu málo lidí, s nimiž se odvažovala mluvit otevřeně, přestal jí Sergios nahánět strach až ve chvíli, kdy se jí svěřil, že oženit se chce jen proto, aby třem sirotkům ve své domácnosti zajistil matku. A Zara byla přesvědčena, že tuhle roli zvládne.

Sirotky ve věku od šesti měsíců do tří let zatím vychovávali jenom Sergiosovi zaměstnanci a děti se v jeho domácnosti podle všeho necítily moc dobře. Sergios byl možná mocný a velmi bohatý muž, ale jeho starost o děti na ni udělala dojem. Sam pocházel z nefunkční rodiny a pro děti chtěl jen to nejlepší – jenom nevěděl, jak na to, a předpokládal, že žena uspěje tam, kde on zatím selhával.

Pokud šlo o Zaru, ta se především zoufale snažila udělat něco, kvůli čemu by na ni rodiče byli konečně pyšní. Tragická smrt jejího dvojčete Toma ve

věku pouhých dvaceti let napáchala v jejich rodině obrovské škody. Zara svého bratra zbožňovala. Nikdy jí nevadilo, že Tom je oblíbencem rodičů, naopak byla často vděčná, že Tomovy studijní úspěchy odváděly pozornost od Zařiných bolestných neúspěchů. Zatímco Zara ani nedokončila střední školu, Tom se připravoval na státnice z ekonomie a plánoval se připojit k otci v rodinném podniku. Ty naděje ukončila havárie jeho sportovního vozu. Zemřel na místě.

Její charismatický, úspěšný bratr byl bohužel pro jejich rodiče vším a po jeho smrti se otcovy záchvaty vzteku vymykaly kontrole ještě častěji než dřív. Pokud mohla Zara rodičům něčím aspoň částečně vy nahradit ztrátu Toma, byla víc než ochotná to udělat. Nakonec, o uznání rodičů neúspěšně usilovala po celý život. Když Tom zemřel, často přemýšlela, proč si osud místo něj nevybral ji. Bratr ji často přesvědčoval, aby se snažila žít po svém a nenechala se ovlivnit otcovými řečmi, jak je neschopná. V den jeho pohřbu si slíbila, že na počest bratrovy památky využije každou příležitost a bude se ze všech sil snažit, aby byli rodiče opět šťastní. Smutným faktem bylo, že celá Zařina výchova i vzdělání směřovaly k jedinému: být dobrou manželkou bohatému muži. Pouze pokud se za někoho tak úspěšného vdá, má šanci rodiče potěšit.

Děti v Sergiosově londýnském domě si získaly její srdce. Vzhledem ke svému vlastnímu neradostnému dětství měla představu, jak se nejspíš cítí. Při pohledu do jejich smutných tváří měla konečně pocit, že může někomu doopravdy pomoci. Sergios ji možná sám nepotřeboval, ale ty děti ano a byla přesvědčena, že roli matky zvládne. Konečně mohla v něčem zazářit a to pro Zaru znamenalo hodně.

Ve chvíli, kdy souhlasila, že si Sergiose vezme,

pohlédl na ni její otec poprvé v životě s pýchou, poplácal ji po rameni a řekl „výborně“. Na ten hřejivý pocit štěstí, které při tom cítila, už nikdy nezapomene. Navíc byla přesvědčena, že manželství se Sergiosem jí poskytne svobodu, kterou nikdy nepoznala. Potřebovala si odpočinout jak od otce a jeho nebezpečných nálad, tak od své uhlazené, společensky ambiciózní matky. Měla už dost nudných dní strávených nakupováním, sbližováním se s těmi správnými lidmi a především měla dost sobeckých mužů, kteří se usilovně snažili dostat ji do postele, aby si mohli udělat další čárku. Doufala, že teď bude moct poprvé v životě být konečně sama sebou.

„A co se stane, když potkáš někoho, koho bys mohla milovat?“ přerušila posmutnělá Bee otázkou přetrvávající ticho.

„To se nestane,“ prohlásila Zara s jistotou. Prožila si lásku se špatným koncem, když jí bylo osmnáct, a od té doby nepocítila k žádnému muži sebemenší náklonnost.

Bee hlasitě zaúpěla. „Na toho gaunera Juliana Hursta už jsi měla dávno zapomenout.“

„Nejspíš jsem už poznala moc hulvátů, abych ještě věřila v lásku a věrnost,“ prohlásila Zara s cynickým zábleskem ve velkých modrých očích. „Pokud jim nejde o otcovy peníze, jde jim o rychlovku na jednu noc.“

„Vím, že taková jsi nikdy nebyla,“ poznamenala Bee se zkřivenými ústy. Přestože bulvár neustále spekuloval o tom, kolik má Zara milenců, byla jí ve skutečnosti většina mužů, které potkala, naprosto lhostejná.

„Ale kdo tomu kdy uvěří? Sergiosovi je to naštěstí jedno. V tomhle ohledu mě nepotřebuje –“ Zaru by ani nenapadlo svěřit se někomu s tím, jak moc ji jeho

nezájem v tomhle směru potěšil. Její neschopnost důvěřovat nějakému muži natolik, aby se s ním intimně sblížila, pro ni byla natolik citlivé téma, že by to neřekla ani své milované sestře.

Bee ztuhla se zděšeným výrazem ve tváři. „Můj bože, snažíš se mi naznačit, že jsi souhlasila s jedním z těch *otevřených* manželství?“

„Bee, je mi ukradené, co bude Sergios dělat, pokud zůstane diskrétní. On chce ženu, která mu nebude zasahovat do života.“

Její sestra působila tak nesouhlasně jako ještě nikdy. „To nebude fungovat. Na to, abys v tomhle věku zvládla podobný vztah, jsi moc citlivá.“

Zara zvedla bradu. „Uzavřeli jsme dohodu, Bee. Souhlasil, že můžu žít s dětmi v Londýně, a pokud mi to nebude zabírat moc času, tak můžu dál provozovat firmu po Edith.“

Zaskočená tou informací, zavrtěla Bee hlavou a zatvářila se ještě kritičtěji. Blakeovy pobavilo, když Zaře její zesnulá teta Edith odkázala malou, ale úspěšnou firmu Kvetoucí ráj, zabývající se navrhováním zahrad. Nedovedli si představit, jak se jejich těžce dyslektická dcera věnuje podnikání, obzvlášť v oblasti, která vyžaduje odborné znalosti. Její otec tvrdohlavě ignoroval fakt, že v posledních letech Zara, která podědila tetinu vášeň, úspěšně absolvovala několik kurzů zahradního designu. Když se Zara svým snobským rodičům vzepřela a nejenže své dědictví neprodala, ale naopak se rozhodla zapojit do každodenního chodu firmy, došlo v domácnosti Blakeových k mnoha zuřivým hádkám.

„Já chci... *potřebuju* vést svůj vlastní život,“ svěřovala se Zara se zoufalstvím v hlase.

„Jistěže ano,“ sevřela Bee soucitně sestřiny ruce do svých, když uviděla slzy, které se Zaře leskly

v očích. „Jen si nemyslím, že vzít si Sergiose je ta správná cesta. Vyměníš jenom jedno vězení za jiné. Promysli si prosím ještě jednou, k čemu se chystáš,“ naléhala na ni Bee ustaraně. „Ten člověk se mi nelíbí a rozhodně bych mu nevěřila.“

Na cestě z domu, který Bee sdílela se svou invalidní matkou, měla Zara hodně o čem přemýšlet. Ani ona si nemyslela, že svatba je nejlepší cestou, jak si zařídit nový život, ale doufala, že Sergios bude mít jako uznávaný podnikatel větší pochopení pro její touhu vést vlastní firmu. Bude nejspíš radši, že má ženu s vlastními zájmy, která nevyžaduje jeho pozornost, a rodiče budou konečně spokojení, možná dokonce pyšní, že jejich dcera je ženou tak úspěšného muže. Proč Bee nechápala, že ta svatba pomůže jim všem? Zara si každopádně nedovedla představit, že by se znovu zamilovala. Přišlo jí to asi tak stejně pravděpodobné, jako že se bude promenovat nahá po hlavní třídě. Svatba z rozumu jí naprosto vyhovovala. Láska dělá z lidí blázny, uvědomovala si bolestně.

Tak například její matka se vdala za muže, jenž ji pravidelně podváděl. Ingrid, bývalá švédská modelka z nemajetného prostředí, si idealizovala svého muže i luxusní životní styl a společenský status, který svatbou s ním získala. Bez ohledu na to, co násilnický Monty Blake udělal, vždycky mu odpustila nebo za jeho zkraty vinila sebe. A za zavřenými dveřmi byl její otec mnohem děsivější, než kdo tušil. Zara se zachvěním potlačila nepříjemné vzpomínky.

O chvíli později už Zara parkovala u zahradnictví své firmy. Roba, manažera, kterého najal její otec, našla ve stísněné kanceláři. Vesele ji vítal slovy: „Zrovna jsem ti chtěl volat – možná dostaneme zakázku v zahraničí.“

„Kde?“ zeptala se Zara překvapeně.

„V Itálii. Klient viděl jednu ze zahrad, kterou tvoje teta navrhla v Toskánsku, a dost na něj zapůsobila.“

Zara se zamračila. Měli už několik potenciálních klientů, kteří vycouvali, jakmile zjistili, že teta už nežije. „Co říkal, když se dozvěděl, že zemřela?“

„Rekl jsem mu, že tvoje návrhy jsou v obdobném duchu, možná jen trochu moderněji pojaté,“ vysvětloval Rob. „Byl pořád dost zvědavý na to, aby ti zaplatil cestu se všemi náklady. Chce, abys zpracovala návrh. Pokud se nepletu, je stavební investor a chtěl by návrh zahrady, co by se hodila k domu, který zre-novoval. Zní to jako dost velký projekt, šance, na jakou jsi čekala.“

Rob jí podával zápisník, aby si mohla přečíst detaily. Zara zaváhala, než si zápisník vzala. Snažila se, aby to vypadalo, že čte, ale ve skutečnosti jeho rukopis nedokázala rozluštit. Jako dyslektik měla se čtením potíže a u rukou psaného textu to platilo dvojnásob. „Můj bože, to je skvělá příležitost,“ poznamenala z povinnosti.

„Promiň, zapomněl jsem,“ omluvil se Rob, když opožděně pochopil, v čem je problém. O své dyslexii mu Zara musela říct, když pro ni pracoval. Pomáhal jí s tím, co nezvládala. Vzal si od ní zápisník zpátky a detaily jí přetlumočil.

I během toho se cítila nepříjemně, protože podobné situace ji vracely zpátky do doby, kdy jí otec kvůli špatnému prospěchu nadával do hloupých hus. Věděla, že normálním lidem nedělá čtení a psaní problémy, nesnášela se za to, že je jiná, a strašně nerada o svém problému s někým mluvila.

Ale nepříjemný pocit pomalu slábl a nahradilo ho nadšení z vyhlídky na takovou výzvu. Kromě návrhů, s nimiž pomáhala Edith, její zkušenosti do této chvíle zahrnovaly jenom malé městské zahrady

vytvářené s omezeným rozpočtem. Velká zakázka byla přesně tím, co jejich portfoliu scházelo. Znamenala by, že Kvetoucí ráj už jde vlastním směrem a není tak závislý na reputaci její tety. Navíc, když podnikne tu cestu teď, její rodiče a Sergios uvidí, jak vážně svou práci bere. Možná pak rodiče přestanou mluvit o její firmě jako o koníčku.

„Zavolej mu zpátky a všechno s ním domluv,“ požádala Roba. „Odletím co nejdřív.“

Zara opustila Roba a odjela zkontrolovat dvě rozpracované zakázky. První byla v pořádku, ale na druhé se zastavily práce kvůli problému s nevhodně umístěným potrubím. Uklidnit zákazníka a domluvit nápravu zabralo spoustu času, takže se do svého bytu v domě rodičů vrátila až po šesté. Dala by sice přednost větší nezávislosti, ale zdráhala se nechat matku s otcem samotnou. Dobře věděla, že Monty Blake se snaží svou vznětlivou povahu víc držet na uzdě, když je jeho dcera na doslech.

Její mazlíček, králíčí slečna Fluffy, jí v hale skotačila u nohou a vítala ji doma. Zara ji nakrmila a pak ji chvilku drbala za ušima. Nebyla doma ani deset minut, když ji přišla navštívit matka. Ingrid Blakeová byla velmi štíhlá, pohledná žena, která rozhodně nevypadala na svých třiačtyřicet let.

„Kde jsi sakra celé odpoledne byla?“ vyptávala se matka netrpělivě a vyděsila přitom pronikavým hlasem Fluffy natolik, že se běžela schovat do svého domečku.

„Byla jsem v zahradnictví a kontrolovala jsem zakázky –“

„Zahradnictví? *Zakázky?*“ Ingrid se zatvářila, jako by to byla sprostá slova. „Kdy už s těmi nesmysly přestaneš, Zaro? Ty tvoje zahrady jsou jenom zábava. Tvoji skutečnou prací je teď svatba a přípravy

na ni – zkoušky šatů, catering, aranžéri květin, s kterými je třeba se sejít, a to je teprve začátek.“

„Myslela jsem, že na tuhle práci máme svatebního koordinátora,“ bránila se Zara. „Jsem mu k dispozici, kdykoli bude potřebovat –“

„Zaro,“ začala Ingrid podrážděně, „nedělej se hloupější, než jsi. Nevěsta se musí připravit vlastní svatby účastnit mnohem aktivněji.“

„Nedělej se hloupější, než jsi“ byla slova, která ji ještě dnes dokázala hluboce ranit. Zara totiž pořád vzpomínala na svá školní léta s hrůzou a s pocitem zahanbení.

„Tahle svatba je víc tvoje než moje,“ cítila Zara nutnost upozornit matku, protože jí celý ten svatební rozruch vůbec nic neříkal.

Ingrid si opřela hubenou ruku o kostnatý bok a vztekla si prohlížela dceru. „Co to mělo znamenat?“

„Jenom to, že ty se o podobné věci zajímáš, já ne. Nechci být hrubá, ale jde mi o víc než o to, jestli budu mít na závoji perly, nebo diamanty, a nebude to zájmat ani Sergiose. Nezapomeň, že je to jeho druhá svatba,“ připomněla Zara jemně ve snaze nepobouřit nespokojenou matku ještě víc.

V tu chvíli Zaru vyrušil telefonát od Roba, který chtěl vědět, jak brzy může odletět do Itálie. Musela pak vydržet na lince, než se Robovi podařilo rezervovat let na pozítří. Ingrid neměla trpělivost čekat, až se jí Zara bude zase plně věnovat, a tak rozčileně odešla.

Zara vydechla úlevou. Konečně sama. Když nic jiného, tak si v Itálii oddechne od té svatební hysterie. Její povrchní matce šlo vždycky především o to, jak zapůsobit na okolí. Zařina neschopnost zaplňovat rubriky bulváru milostnými pletkami s mládenci